

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

33-ste jaargang nummer 3

november 2023

Israel, Gods Volk-Palestina, Gods Land

door Jb. Klein Haneveld, 1969

Geschiedenis en bestemming van Israël

"Want het land is het mijne" Lev.25:23

Palestina staat in het centrum van de wereld-belangstelling. Israël is het brandpunt van de internationale politiek geworden.

Sinds 7 juni 1967 bestaat daarover geen enkele twijfel meer. Toen is er iets buitengewoons gebeurd. Niemand kan dat ontkennen. Het kleine leger van Israël heeft een glansrijke overwinning behaald op hun vijanden, hoewel het - wat aantal manschappen en hoeveelheid oorlogsmateriaal betreft - ver in de minderheid was.

De Franse generaal Beaufre heeft destijds zijn bewondering uitgedrukt in de volgende woorden: "Misschien heeft men nog nimmer een zo volmaakte uitvoering, en een zo snelle en totale overwinning gezien. Ik heb al deze mannen gezien, die deze ongelofelijke overwinning behaald hebben. Zij hebben met bescheidenheid tot mij gesproken, omdat zij zelf verbaasd waren, dat hun berekeningen, hun talmen en hun waken zulk een wonderbaar resultaat gehad heeft. Paris Match 24-6-1967

Voor de tweede wereldoorlog werden de gebeurtenissen in het Midden-Oosten nauwelijks in de gesprekken aangeroerd. Nu, met drie veelbetekende jaartallen achter de rug (1948, 1965, 1967), is Palestina in de hele wereld het onderwerp van het gesprek.

Het is al laat op de profetische klok. Het kind van God begrijpt daaruit, dat "de zomer nabij is". Gods oogsttijd, waarin vloek en zegen zullen komen over Israël en de volkeren, staat voor de deur. De takken van de vijgeboom doen hun eerste bladeren uitspruiten. Mat.24:32 Het nationale ontwaken van Israël is een zeker teken, dat we in de allerlaatste uren leven van de bedeling der genade.

U vraagt zich misschien af, of men het einde der tijden wel kan beoordelen naar het volk van Israël? Welnu, wij willen trachten Gods plannen met het volk van Israël in het licht der Schrift te verklaren, opdat wij beter zullen verstaan, in welk een ernstige tijd wij leven.

A. DE UITVERKIEZING VAN ZIJN VOLK.

1. Wie is Israël? Het zijn de zonen van Jakob, nakomelingen van Abraham.

^{2Kon.17:34} Het woord van God vermeldt deze bijzonderheid nauwkeurig; want noch Ismaël, hoewel een zoon van Abraham, noch Ezau, Jakobs broeder, konden ooit tot dit volk behoren.

2. Een onvoorwaardelijke belofte ontvangt Abraham. ^{Gen.12:1-3} Hij moest aan de roeping van God gehoorzamen en naar het beloofde land trekken. Zijn zaad zou tot een groot volk worden. Gods zegen zou op dat volk rusten. God zou de volkeren oordelen naar hun gedrag ten opzichte van Israël. En éénmaal zouden alle volken der aarde in Israël gezegend worden.

3. Israël is dus "Zijn Volk", dat Jehovah voor Zichzelf uitverkoren en van de volken afgezonderd heeft. ^{Lev.20:26}

De genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk. ^{Rom.11:28} Israël is Zijn uitverkoren volk op grond van de beloften aan de vaders. Jehovah is de God van Israël, ^{2Kron.11:16} en wie Zijn volk aantast, tast Zijn oogappel aan. ^{Zach.2:8}

4. God heeft voor hen een land gereserveerd, Palestina. ^{Gen.12:7} De toekomstige grenzen van Israël zijn reeds door God vastgelegd. Wanneer het de zegeningen van het Duizendjarig Vrederijk ingaat, zullen deze grenzen werkelijkheid worden. Van iedere natie heeft God de grenzen vastgelegd. ^{Gen.10: Deut.32:8}

Sindsdien zijn de grenslijnen dikwijls veranderd; sommige staten zijn verdwenen, andere opgekomen. Het grondplan echter, dat God destijds

in betrekking tot de verschillen de rassen met hun vastgestelde grenzen, opgesteld heeft, blijft bestaan. Wij zullen dezelfde volkeren ^{Gen.10} aan het einde van deze bedeling weer aantreffen, alleen onder andere namen.

Het land van Israël zal zich uitstrekken van de rivier van Egypte tot aan de Eufraat. ^{Gen.15:18-21; Lev.25:23} Geen natie kan Palestina ongestraft aantasten.

5. Waarom werd Israël door God uitverkoren?

In Deut.7:6-8 vinden wij drie oorzaken voor deze uitverkiezing.

- Jehovah heeft het uitverkoren om Zijn Vaderlijke macht te openbaren. De volkeren zullen in Israël erkennen, dat God geen dubbelhartig volk duldt. Aangezien het dit niet ter harte genomen heeft en van Gods weg afgeweken is, moet het dit door de lijdensweg heen leren erkennen. ^{vs.6}

- Jehovah heeft Israël uitverkoren wegens Zijn oneindige liefde. De Schrift leert ons, dat Zijn volk zwaar gezondigd heeft. Toch is de liefde van God zó iets geweldigs, dat zij het gehele innerlijke wezen van de mens beroert. En God is één en al liefde! Daarom legt deze Schriftplaats de vinger op de wonde plek: de nationale trots. Nooit zal "Zijn volk" zich kunnen beroemen op zijn eigen bekwaamheden en verdiensten, echter wèl op de liefde van God. ^{vers 7, 8a}

God zal de zonden van Zijn volk uitdelgen. De eeuwige liefde ^{Jer.31:3} van Jehovah zal Zijn tegenstrevend volk tot Zich trekken op grond van het verlossingswerk, dat de Messias aan 't kruis volbracht heeft. ^{Jes.53}

- Jehovah heeft Israël uitverkoren omwille van Zijn onvoorwaardelijk genade-verbond met Abraham "Want Hij is geen mens, dat Hij liegen zou ... zou Hij spreken en het niet doen?" Num.23:19

B. DE VERNIEUWDE BELOFTEN AAN ZIJN VOLK.

- Aan Abraham: Gen.17:7-10; 22:16-18.

- Aan Izak: Gen.26:3-5.

- Aan Jakob: Gen.28:13-14; 35:11-12.

"Van nu aan is God de God van Abraham; Izak en Jakob geworden", zei een bekende Godsman. Op deze grond zal Hij ook eeuwig Zijn beloften indachtig zijn tot aan hun uiteindelijke en volkomen vervulling in het Duizendjarig Rijk. Onafgebroken wordt Gods trouw in het Oude Testament geopenbaard, om Zijn gehoorzame dienstknechten te overtuigen van de vervulling van de beloften van Zijn genade-verbond.

- Mozes: Ex.3:6; 2:24.

- David: Kron.16:14-18.

- Micha: Micha 7:20.

Zo is Israël, als natie het uitverkoren volk van Jehovah op grond van het verbond, dat Hij met de vaders gesloten heeft. Rom.11:28

C. ZIJN VOLK TERZIJDJE GEZET.

De geschiedenis van Israël is vol oordelen, die het gevolg zijn van hun ongehoorzaamheid. Toch zal God Zijn volk herstellen, aangezien Hij Zijn beloften aan de vaders niet verloochenen kan.

1. Vermaningen

Lev.26:14 39 beschrijft de zes traps-gewijze oordelen, die met verbanning

zullen eindigen, als het volk niet gehoorzaamt.

Deut.28:15 68 bevestigt deze ernstige profetie in niet minder ondubbelzinnige bewoordingen. Beloften, met als voorwaarde de gehoorzaamheid van Israël, gaan aan deze Schriftplaat-sen vooraf. En toch zal het volk, na verschrikkelijke oordelen, naar het land teruggebracht worden, waar het, gelouterd en hersteld, zich zal verheugen in de rust van God. Deut.30 Dit zal geschieden op grond van het verbond met Abraham.

2. Oorzaken

- Afgoderij.

De historische boeken van de Bijbel getuigen van een snelle afkeer van God en Zijn geboden. Het volk verliet Jehovah om vreemde goden aan te hangen. Met hun goud en zilver hebben ze zich afgoden gemaakt. Lev.26:30-33; Deut.29:25-28; Hos.8:4

- De verwerping van Christus

De Messias weende over de geliefde stad Jeruzalem, daar zij spoedig het grootste drama van de geschiedenis zou beleven: de kruisiging van de Zoon van God, en daarna de verwoesting van de stad, gevolgd door de verstrooiing van haar bewoners. Luk.19:41-44

Zij hebben geweigerd Hem aan te nemen en Hem te volgen. Zoals de boodschap van de profeten afgewezen werd, zo werd de Zoon van God door Zijn volk verworpen. Mat.23:37 39 Het volk wilde niet, dat Hij over hen Koning zou zijn. De godsdienstige leiders en het volk schreeuwden: Kruis Hem, kruis Hem". Luk.23:21 Het door hen uit-

gesproken verdict kwam hun duur te staan. ^{Mat.27:25} Het bloed van Jezus Christus kwam over het volk, dat eeuwenlang zwaar gebukt zou gaan onder de gevolgen van deze verwerping. Op wonderbare wijze echter zal nu juist dat kostbare bloed van Jezus Christus het volk van Zijn zonden verlossen en volkomen verlossen.

- De tegenstand tegen het gepredikte Evangelie der genade.

De maat van hun zonden werd vol, toen zij de apostelen verhinderden om het evangelie te prediken. ^{1Thes.2:14-16}

3. Gevolgen

Na de dood van Salomo werd het rijk in tweeën gedeeld. In 722 v. Chr. werd het Noordelijk Rijk door het Assyrische leger weggevoerd. ^{2Kon.18:9-12} Vanaf die tijd zijn de tien stammen in ballingschap gebleven en als het ware levend begraven in de volkerenwereld. Daarna kwam het oordeel over het Zuidelijk Rijk met zijn hoofdstad Jeruzalem. Hun deportatie begon in 606 v. Chr., onder de heerschappij van Nebukadnezar, de koning van Babel. De koning van Juda werd met zijn hofhouding naar Babylon weggevoerd. ^{Dan.1:1-5} In 597 v. Chr. begon een tweede belegering door de Babyloniërs. Eindelijk werd de stad ingenomen en verwoest in 586 v. Chr. Een groot deel van het volk werd gevankelijk weggevoerd. Precies 70 jaar na de eerste deportatie der Joden keerde Zerubbabel in 536 v. Chr. met ongeveer 42000 landgenoten naar Jeruzalem terug. De voorspelling in Jer.25:9-11; 29:10; 2Kron.36:20-21 werd letterlijk vervuld.

In 516 v. Chr., precies 70 jaar na de verwoesting van de tempel door Nebukadnezar, werd het herbouwde heiligdom voltooid. ^{Ezra 6:15} De grote heidense wereldmachten breidden zich uit. Het éne rijk kwam in de plaats van het andere. Parallel aan deze verschuivingen werden de Joden onder die volken verstrooid. Hun invloed was destijds zó groot, dat Strabo, een bekende Griekse geograaf, omstreeks 85 v. Chr. schreef: "Niet gemakkelijk kan men een plaats in de wereld vinden, waar dit volk niet woont en zijn machtige invloed niet doet gelden."

De verstrooide Joden onder de volkeren worden de Diaspora genoemd. In het Romeinse Rijk, ten tijde van zijn grootste macht, leefden ongeveer drie miljoen Joden in verstrooiing. Bovendien woonden er in diezelfde tijd nog ongeveer een miljoen Joden in Jeruzalem en Palestina. Vervolgens viel het oordeel over de Joden en werden zij opnieuw eeuwenlang onder de volkeren verstrooid. ^{Deut.28:63-}

⁶⁷ Deze Schriftplaats werd letterlijk vervuld. De latere keizer Titus nam Jeruzalem in, in het jaar 70, tijdens de regering van zijn vader Vespasianus. Hij liet een miljoen Joden gruwelijk ombrengen en de tempel verwoesten. ^{Mat.24:1-2; Luk.21:5-6}

Een laatste poging tot opstand tegen de Romeinen deed Simon Bar-Kochba. Zijn poging mislukte en betekende het definitieve einde van de Joodse staat in 135. Nogmaals werden 500000 Joden meedogenloos afgemaakt. Keizer Hadrianus liet de plaats van de tempel omploegen. Op de stad Jeruzalem

werd de Romeinse kolonie Aelia Capitolina gebouwd, waar het de Joden, op straffe des doods, verboden was te komen.

Dit geliefde volk moest door onnoemelijke verdrukkingen heen gedurende de eeuwen, die nu volgden. Verjaagd, vervolgd met dood, bedreigd, dwaalden zij van het éne land naar het andere, vèr van Jeruzalem, vanwaar zij verbannen waren.

Keizer Constantijn de Grote vaardigde wetten uit tegen de Joden in 315.

In 395 sloot Theodosius I de Joden van bestuursfuncties uit en stond de verwoesting van de synagoge toe, wanneer het op religieuze grond te bewijzen was, dat zulks noodzakelijk was. Een vervolging brak in 613 tegen hen uit. Alle Joodse kinderen boven de zeven jaar werden aan hun ouders ontnomen en in niet-Joodse gezinnen ondergebracht, om een "christelijke" opvoeding te ontvangen.

In 1096 werden de Joden overstroomd door een verschikkelijke golf van vervolgingen. Meer dan 120000 mensen werden gedood in de steden van de Rijnstreek.

Ook in Frankrijk was verbanning niet vreemd voor de Joden; 17 jaar duurde dat (1181-1198). Hun meubels mochten door het volk verkocht worden, terwijl hun onroerende goederen door koning Filips Augustus in beslag genomen werden.

Tegelijkertijd brak de Jodenhaat ook in Londen uit. Vele huizen werden afgebrand, waarbij een groot aantal Joden het leven verloor.

Het vierde Lateranen-concilie vaar-

digd 1215 besluiten tegen de Joden uit. Paus Clemens VIII verbande de Joden uit Vaticaanstad in 1593. Wie zich nog binnen dit gebied waagde, kon tot de galeien veroordeeld worden.

Einde 18e, begin 19e eeuw vlamt de Jodenhaat op in Rusland. Iedere Jood werd gedwongen om 25 jaar militaire dienst te vervullen. Honderdduizenden mensen verlieten Rusland.

Tijdens het Pontifikaat van Paus Pius IX (1848-1878) werden alle bijzondere wetten tegen de Joden weer van kracht.

Ongeveer drie miljoen Joden verlaten Oost-Duitsland eind 19e, begin 20e eeuw, omdat Rusland een geweldige druk op hen uitoefent.

Deze donkere lijdensweg vindt zijn einde in de meest verschrikkelijke vervolging, die het volk ooit meegemaakt heeft. Zes miljoen Joden werden onder het Nazi-regiem gruwelijk ter dood gebracht.

Dit verschrikkelijke onheil droeg er vooral toe bij, dat het grote verlangen om in het bezit te komen van hun dierbaar land, werkelijkheid werd. Zo kwam men in de nacht van 14 op 15 mei 1947 tot een plechtigheid, die enig is in de geschiedenis: de officiële uitroeping van de staat Israël als zodanig.

D. DE GEMEENTE VAN CHRISTUS

Het drama van het kruis heeft de maat van Israëls zonden volgemaakt en hun val bespoedigd. De Messias is verworpen. God heeft, in Zijn oneindige genade, het falen van Israël gebruikt om de Heidenen te zegenen. ^{Rom.11:11} Zo is er

nu voor God geen onderscheid meer tussen Joden en Heidenen. Allen zijn zij onder de ongehoorzaamheid besloten. Zolang Israël terzijde gezet is, hebben zij voor God geen bevoorrechte positie meer. Zijn genade is voor alle mensen, die tot Hem komen. Wie Jezus Christus als zijn persoonlijke Heer en Heiland gelovig aanvaardt, is behouden en wordt door de Heilige Geest aan de Gemeente toegevoegd. De Gemeente is iets anders dan Israël. Zij bestaat uit Joden en Heidenen, die Jezus Christus als hun Heiland aanvaard hebben.

De gemeente is een verborgenheid, die aan de Profeten van het Oude Testament niet geopenbaard werd. ^{Ef.3.}

Haar roeping is hemels. ^{Joh.17:24}

Haar burgerschap is in de hemel. ^{Fil.3:20}

Haar zegeningen zijn hemels. ^{Ef.1:3}

Haar erfenis is hemels ^{1Pet.1:3, 4}

Haar hoop is hemels. ^{Joh.17:24}

Dit alles in tegenstelling tot Israël, dat gezegend zal worden met aardse zegeningen ten tijde van het Duizendjarig Rijk. De Gemeente werd met Pinksteren geboren door het nederdalen van de Heilige Geest en zij zal opgenomen worden in de wolken, de Heer tegemoet. Dit zal geschieden vóór de oordelen uit Openbaring.

Iedere onbevooroordeelde lezer kan zich overtuigen, dat de komst des Heeren zeer nabij is, gezien het feit, dat er thans weer een staat Israël is. ^{Mat.24:32}

E. DE TERUGKEER VAN ZIJN VOLK.

1. Aan het einde der tijden zal God de draad met Israël weer opvatten.

Ez.37:1-14 en Jes.14:1-3 voorspellen een nationaal ontwaken, gepaard met een steeds intensiever verlangen naar Palestina. ^{Ez.34:13} Deze profetieën zijn heden ten dage gedeeltelijk vervuld. De beenderen hebben zich bijeengevoegd en werden voorzien van spieren, zenuwen en huid. Maar zij zijn nog niet door de Geest tot leven gewekt. Het merendeel der Joden blijft in ongelof volharden, tot aan de verschijning van de Messias op de Olijfberg. Sinds 1791 is de invloed der Joden op politiek en financieel gebied steeds toegenomen. In dat jaar werden de buitengewone verordeningen tegen de Joden afgeschaft door de Franse Nationale Vergadering.

Voor de Zionistische beweging werd in 1897 de grondslag gelegd. Dank zij de Zionistische wereldorganisatie waren de Joden in zeer korte tijd doordrongen van een groot verlangen, om in Palestina hun nationale tehuis te bezitten. In 1917 werd Palestina tot nationaal toevluchtsoord verklaard voor de Joden, onder Engels mandaat. Dit werd vastgelegd in de beroemde Balfour-verklaring.

Geheel Jeruzalem behoort weer aan Israël sinds 1967. Dit kwam tot stand in de bliksemoorlog, waarbij het Jordaanse stadsdeel door Israël werd ingenomen.

Enige sprekende getallen van 1965

- De gezamenlijke bevolking van Israel bedroeg op 31 december 1965:

2.598.400 inwoners. Daarvan waren 2.299.100 Joden, terwijl er 649.631 in 1948 waren. In minder dan tien jaar

was de Joodse bevolking, dank zij de immigratie, verdrievoudigd.

- De irrigatiewerken hebben het land met 400% doen toenemen; de grond, die in cultuur gebracht werd, is verdrievoudigd en de waarde van de landbouwproducten is vijf maal zo groot.

- De industrie heeft een geweldige schrede vooruit gemaakt. Sinds 1955 is de industriële productie 2½ maal zo groot geworden. De export is sinds 1955 gestegen tot het vijfvoudige.

- De productie van mineralen is eveneens belangrijk geworden, dank zij het feit, dat ze er veel gevonden worden en de aanwezigheid van de technische middelen om ze te exploiteren. Aardolie, fosfaten, potas, koper, chroom, zwavel, enz., zijn enkele van deze producten.

- Sinds 1948 is het wegennet met 176% toegenomen. De spoorwegen zijn 250% nieuwe lijnen rijker geworden. De handelsvloot bezit 90 eenheden met een totale waterverplaatsing van 932000 ton, dus ongeveer 66 maal groter dan in 1948.

- Ontwikkeling en opvoeding hebben grote vooruitgang geboekt, en Israël is één van de landen, waar de minste analfabeten voorkomen. De ongeveer 750000 leerlingen genieten goed onderwijs. Tegenwoordig heeft Israël vijf universiteiten met ongeveer 22000 studenten.

- Het Hebreeuws, de taal van het Oude Testament, is weer een levende taal geworden. Het is van belang geworden in het culturele leven van Israël.

Uit "Israël", "beknopte beschrijving van het Israëliësch Paviljoen op de wereldtentoonstelling van 1967, Montreal"

2. De tempel zal herbouwd worden. Toch zal hij dan door de Antichrist en zijn trawanten ontheiligd worden.

Jes.66:1-3; Ps.74 en 79; 2Thes.2:4; Op.11:1-3

3. Een tijd van grote benauwdheid zal over de aarde komen, vooral over Israël in Palestina. Jeremia noemt deze verschrikkelijke periode "de benauwdheid over Jakob". Jer.30:7 Het oordeel van God zal over de inwoners van het land uitbreken. Ez.22:17-22 Jesaja, Jeremia, Ezechiël, evenals de zogenaamde "kleine profeten", spreken daar zeer duidelijk over.

4. Toch heeft God zich een trouw overblijfsel uit Israel verkoren, dat het Evangelie des koninkrijks zal verkondigen. Vele zielen zullen door hun getuigenis behouden worden. Op.7

Sommigen zullen de marteldood ondergaan, terwijl anderen door de Grote Verdrukking heen bewaard worden. Zach.13:8-9; Hos.2:14-15; Op.12:14

5. De meerderheid der Joden zal zich in ongelof verhard. Hun staatshoofd zal hen misleiden en op goddeloze wijze over hen heersen. Zijn politiek brengt hem ertoe, om een verbond te sluiten met een naburige "vorst die komen zal", hetgeen de aanvang van de 70ste week van Daniël markeert. Dan.9:26, 27; Jes.28:14-22

In de laatste helft van deze zeven jaren zullen zich geweldige wereld conflicten in Palestina concentreren. Op.13:5; Dan.9:27 Deze zullen uitlopen op het eindoordeel der volken in Armageddon. Op.16:13-16

Het land en zijn inwoners worden tot schouwtoneel van de directe oordelen-Gods.

6. De Heer Jezus Christus zal persoonlijk en lichamelijk verschijnen en Zijn voeten op de Olijfberg zetten. ^{Zach.14}
Hij zal de wereldmachten te niet doen; ^{Op.19:11-21} aller oog zal Hem zien. ^{Op.1:7}

F. HET HERSTEL VAN ZIJN VOLK

1. Bij de wederkomst van Christus in majesteit en heerlijkheid zal het volk van Israël zich tot Jehovah bekeren en rouw bedrijven. ^{Zach.12:10; 14:4; Op.1:7}

De gedachte daaraan vervult ons met diepe bewogenheid, want dit zal de schoonste dag voor Israël zijn.

Eindelijk zullen alle voorspellingen over deze nationale bekering van Israël vervuld worden, als God hun een nieuw hart zal geven. ^{Ez.36:25-26; Rom.11:26-27}

2. Nu zullen ook de twee stammen terugkeren uit hun ballingschap. Dit zal op ^{bovennatuurlijke wijze} gebeuren. ^{Jes.27:12-13; 43:5-7; 66:19-20; Micha 4:6; Mat.24:31}

De wederspanningen zullen onderweg geoordeeld worden en het beloofde land niet binnengaan. ^{Ez.20:30-38}

De hereniging van de twaalf stammen zal hiervan het uiteindelijke resultaat zijn. ^{Ez.37:15-28}

3. Jezus Christus, de Messias, zal over Zijn volk en over de hele aarde regeren. Hij zal dat doen in gerechtigheid en in vrede. ^{Jes.9:6, 11:5-9} Haat en oorlog zullen plaats maken voor de veiligheid en de vrede van het Duizendjarig Rijk. ^{Op.20:1-6}

4. De tempel zal volgens de afmetingen uit Ezechiël 40-46 herbouwd worden. Ceremoniën en offers zullen ingesteld en gebracht worden, die heenwijzen naar het geslachte Lam. Dat zal zijn

als herinnering aan de dood en opstanding van de Heere Jezus Christus. De volkeren zullen naar Jeruzalem optrekken om in Jehova's huis te aanbidden en zich te laten onderwijzen aangaande Gods wegen. ^{Micha 4:1-2}

5. Jeruzalem zal tot hoofdstad van de wereld verheven worden, tot Centrum der volkeren. ^{Micha 4:1-6; Jes.2:2-4}

De wet zal van deze gezegende stad uitgaan. Ook zal Jeruzalem zeer aanzienlijk vergroot worden. ^{Jer.31:38-40; Zach.14:10}

6. Het land zal topografische veranderingen ondergaan. ^{Joël 3:16; Zach.14:4-8} Dat zal een grote vruchtbaarheid van de bodem ten gevolge hebben. ^{Jes.29:17; Ez.34:27}

Het zal er veel regenen, ^{Jes.30:23-25} wat in het Oude Testament een teken van zegen is. Het land zelf zal in evenzovele stukken verdeeld worden, als er stammen Israëls zijn. ^{Ez.48:1-7}

7. Het puin van de verwoeste steden in het land zal opgeruimd worden, om plaats te maken voor nieuwe moderne gebouwen. Ook zal de grond weer bewerkt worden. ^{Ez.36:33-38}

8. Op grond van het offer van Jezus Christus, waardoor alle profetieën vervuld worden, kunnen wij dus in de naaste toekomst verwachten:

- Een hersteld volk
- Een herstelde stad
- Een hersteld land
- Een herstelde tempel
- Herstelde volkeren.

De aan Abraham gerichte beloften zullen in dubbele zin vervuld worden: De volkeren zullen in het Zaad Abrahams, d.w.z. in Christus gezegend worden, en Israël zal voor de volkeren tot zegen zijn.

Beste lezer, de Here Jezus zal spoedig wederkomen; bent u bereid? Bent u met God verzoend en hebt u Jezus Christus als uw persoonlijke Verlosser aangenomen? Aarzel niet, morgen zou het te laat kunnen zijn!

PALESTINA

Het meest unieke land ter wereld.

Ruim twintig jaar geleden (mei 1948) werd de onafhankelijke staat Israël uitgeroepen. Bij deze gebeurtenis werden de Britse troepen teruggetrokken uit het toen geheten Palestina.

De naamsverandering Palestina - Israël is van grote betekenis. Wij menen hierin duidelijk de hand van God te kunnen onderscheiden. Want dat was een vervulling van de profetie, zoals we zullen aantonen.

Maar los van de aardrijkskundige namen, volgen hier enkele Schriftplaatsen, waarin dingen gezegd worden van het land, die van geen enkel ander land ter wereld gezegd kunnen worden.

Gen.12:1-3 Als het wereldcentrum voor zegen of vloek.

Lev.25:23-24 Voor eeuwig het land van God dat nimmer verkocht kan worden.

Deut.8:9 Het goede land, dat God aan Israël gegeven heeft.

Deut.11:10-15 Een land met voortreffelijke eigenschappen.

Deut.32:8 Het geografisch middelpunt van de aarde.

Dan.8:9 Het sierlijke land.

Dan.11:16 Het land des sieraads, begeerd door vijanden.

Jes.11:9 Het godsdienstig centrum van de wereld.

Ez.20:6, 15 De heerlijkheid van alle landen.

Jer.3:19 De sierlijke erfenis van de heidense volkeren.

Joël 3:12 Het juridisch centrum van de wereld.

Zach.2:12 'Het heilige land'; 'Het deel des Heren'.

Hebr.11:9 Door heel de geschiedenis heen 'Het land der belofte'.

Ex.15:17 De enige plaats van het Heiligdom des Heren.

Ps.137:5 Het onvergetelijke land.

Hoe de naam Palestina ontstond

De naam Palestina is afgeleid van Filistea, land der Filistijnen. Dit volk stamt volgens Genesis 10:13-19 af van Cham, evenals de Egyptenaren (Mizraïm) en de Kanaänieten. In oude tijden werden beide namen Filistea en Kanaän gebruikt voor hetzelfde land. Tijdens die periode waren de inwoners heidenen. ^{Gen.12:5-6; 15:16} Meer dan 500 jaar tierden hun zonden welig en werd het land verontreinigd.

Hoe de naam Israël ontstond

Deze naam werd het eerst gegeven door God aan de aartsvader Jakob ^{Gen.32:28} en betekent: "Een vorst Gods".

Jakobs nakomelingen werden Israëlieten genoemd. ^{Ex.1:7}

Deze naam Israël wordt voor het land gebruikt na de intocht en de in bezit neming van Kanaän door de Israëlieten onder leiding van Jozua. ^{Joz.11:23}

Deze gebeurtenis had plaats in het jaar 1444 voor Christus. Vanaf de tijd van Jozua tot aan de tijd van Christus - dus gedurende de gehele periode van

de Richteren, de Koningen, de ballingschap en de terugkeer - wordt het land genoemd: het land Israël.

In het Nieuwe Testament wordt de naam Israël meer dan 70 keer genoemd. Daaruit blijkt dus, dat in de tijd van de eerste Christengemeenten de naam Israël gangbaar was, zowel voor het volk als voor het land.

De profetieën betreffende de naamsverandering

In Lev.26:30-35 voorspelt God aan Mozes de afvalligheid van het volk en profeteert dat ze verstrooid zullen worden onder de natiën, en dat het land een woestenij zal worden: dit gericht van God wordt herhaaldelijk aangekondigd in het Oude Testament.

Het werd ten uitvoer gebracht toen het tienstammenrijk werd weggevoerd in Assyrische ballingschap, 722 voor Christus. ^{2Kon.17}

Het twee-stammenrijk van Juda werd weggevoerd in Babylonische ballingschap, 586 voor Christus. ^{2Kon.25}

De ballingen van het Noordelijke rijk van Israël zijn nimmer teruggekeerd naar hun vaderland; de ballingen van het Zuidelijk rijk keerden na 70 jaar terug met goedkeuring van de Perzische Koning Kores, 536-516 voor Christus.

Toen de Messias kwam werd Hij, zoals de vier Evangeliën ons berichten, verworpen en gekruisigd. Hij stond op uit de doden, voer ten hemel en zond Zijn Heilige Geest op aarde, om de Gemeente te formeren. In die tijd werd

het volk van Israël wereldwijd verstrooid. En het blijft in verstrooiing tot het einde van deze bedeling, wanneer Israël bijeenvergaderd en hersteld zal worden in haar vaderland.

Twee Bijbelgedeelten, die de verwerping van de Messias voorspellen, profeteren tevens, dat na deze verwerping het land niet meer Israël, maar Palestina genoemd zal worden. ^{Jes.14:28-32; Joël 3:4}

De verandering van naam in Palestina

Het is niet bekend of de naamsverandering van Israël in Palestina bij één of andere officiële gelegenheid heeft plaatsgehad. Deze verandering schijnt zich geleidelijk te hebben voltrokken. In elk geval is het duidelijk, dat in de eerste Christelijke eeuw en daarna het land in het algemeen Palestina genoemd werd.

Israël was de naam vanaf de tijd van Jozua tot de tijd van de eerste christengemeenten, een periode van ongeveer 15 eeuwen.

De afgelopen 18 eeuwen werd het land Palestina genoemd. Nu in onze tijd wordt een poging gedaan om terug te keren tot de naam Israël, want de natie zelf heeft zich onder die naam onafhankelijk verklaard.

In Ps.83:4 zeggen de heidenen: "Komt, laten wij hen als volk verdelgen, zodat aan den naam Israël niet meer wordt gedacht."

Dit is de heidense kreet geweest door de eeuwen heen. Maar zij rekenden niet met God.

Het land is het land van Immanuël

In Jes.7:14 staat de profetie, dat de maagd zal zwanger worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuël geven (God is met ons); en in Jes.8:8 wordt het land 'Uw land, o Immanuël' genoemd. Deze profetie werd vervuld toen Jezus werd geboren. ^{Mat.1:21-23} Vlak na Zijn geboorte werd een andere profetie uitgesproken door Simeon: "Zie, deze is gesteld tot een val en opstanding van velen in Israël en tot een teken, dat weersproken wordt." ^{Luk.2:34}

Voor iedere gelovige moet het vaststaan, dat aan het land gedacht wordt als het land van Immanuël. In de tijd dat Israël zich als natie schuldig maakte aan de verwerping van de Messias, is de naam Israël geëvalueerd tot Palestina.

De tegenwoordige benaming Israël, betreft alleen een gedeelte van het oude land; de naam Palestina wordt nog gebruikt voor het overige deel. Maar er komt een volledig herstel, wanneer de naam Israël gebruikt zal worden voor het gehele gebied dat God aan Jakob beloofde in Gen.28:14.

God zal de naam van Israël niet uitwissen onder de hemel, ^{2Kon.14} want Zijn goedertierendheid over Israël is tot in eeuwigheid. ^{Ezr.3:11}

Het profetisch woord dat vaststaat.

Het is aan geen enkele andere generatie, dan de onze gegeven, om zo getuige te mogen zijn van de vervulling van Bijbelse profetieën.

Onze Heer zei: "Thans reeds zeg Ik het

u, eer het geschiedt, opdat gij, wanneer het geschiedt, gelooft, dat Ik het ben." ^{Joh.13:19}

Petrus zegt in 2Petr.1:19-21: "En wij achten het profetische woord des te vaster en gij doet wel, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten. Dit moet gij vooral weten, dat geen profetie der Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat; want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de Heiligen Geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken."

Het unicum Israël

Op aarde is er geen land als Israël; in de literatuur geen boek zoals de Bijbel; in de etnologie geen ras als de Israëlieten; in de historie geen annalen, als die van het zaad van Abraham; als moraal en filosofie gaf God dat volk Zijn wet met rechten en plichten tegenover Hem en de naasten; in dat zelfde land was God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende en vanuit dit land werd het evangelie van de genade Gods, die ons aangeboden wordt in het offer van de Here Jezus, verbreid over de aarde.

En op een dag, die niet meer zo lang op zich zal laten wachten, zal Jezus Christus wederkomen in kracht en heerlijkheid om Zijn duizendjarig rijk op te richten. De eeuwige, onsterfelijke, onzichtbare en enig wijze God zij de eer en de heerlijkheid van nu aan tot in eeuwigheid. Amen.

De Twaalven (12)

Door Dr. W. Lodder

Simon de Zeloot.

Misschien vraagt men zich met enige verwondering af, waarom ik opeens van koers verander en Lukas volg door "Simon de Zeloot" boven dit hoofdstuk te schrijven, terwijl ik mij niet naar hem oriënteerde bij de vraag, wie als no. 10 op de lijst moest worden beschouwd. Toen heb ik mij aan Mattheüs en Markus gehouden. Dat deed ik, omdat er mijns inziens meer grond is om te vermoeden, dat Lukas de oorspronkelijke volgorde: Judas (Thaddeüs), Simon, zal hebben gewijzigd om met de beide Judassen zijn lijst te besluiten, dan om Mattheüs en Markus er van te verdenken, dat zij op eigen gezag de beide gelijknamige Apostelen zouden hebben gescheiden door Simon er tussen in te schuiven.

Bovendien is het enkel schijn, dat ik in het opschrift boven dit hoofdstuk over stag ben gegaan en in het zog van Lukas terecht kwam.

De bijnaam van Simon is bij alle drie Evangelisten dezelfde. Mattheüs en Markus geven die weer met het Aramese: "Kananaios". In de oud-Christelijke tijd begreep men dat woord niet, tenminste in de Grieks-Romeinse wereld niet. "Kananese" ^{Mat.15:22} kon het moeilijk betekenen, want als zijn bijnaam Simon als niet-Jood had moeten kwalificeren, had de beginletter een "Ch" moeten zijn en niet een "K". Zat in die bijnaam dan misschien de geboorteplaats van Simon verborgen, Kana of Kanana of iets van dien aard? Doch dan had dit woord evenals de aanduiding van Judas, "de Iskarioter" in 't Grieks op "tes" moeten ein-

digen. Zo kwam men er in de jongere handschriften toe "Kananaios" te veranderen in "Kananites". Dit laatste woord vindt men dus in Mat.10:4 en Mark.3:18 van onze Statenvertaling. De oudste handschriften lezen echter "Kananaios."

En dat dit de oorspronkelijke en de juiste lezing is, blijkt uit Lukas. Hij heeft Theophilus en de latere lezers van zijn Evangelie een dienst bewezen door dit Aramese woord te vertalen. "Kananaios" en "Zelotes" betekenen beide "ijveraar".

Maar nu zijn wij er nog niet.

Ex.34:14: "Want des Heeren Naam is ijveraar, een ijverig God is Hij" luidt in de Septuaginta, de Griekse Vertaling van het Oude Testament: "God is Zelotes". Het ijveren voor God werd on-

der Israël als een eer beschouwd. Men denke slechts aan Pinehas (Num.25). Meer dan 12 eeuwen later zegt Jakobus, de broeder des Heeren, tot Paulus, als deze voor 't laatst in zijn leven een bezoek aan Jeruzalem brengt: "Gij ziet, broeders, hoe veel duizenden van Joden er zijn, die geloven en zij zijn allen ijveraaars van de Wet". ^{Hand.21:20} En de laatstgenoemde Apostel belijdt, als hij van de trappen van de burcht Antonia de opgewonden schare toespreekt, dat hij vroeger "een ijveraar Gods" was, "gelijkerwijs gij allen heden zijt". ^{Hand.22:3} En door Jakobus en door Paulus wordt hier het woord "zelotes" gebruikt.

Onze Simon kan dus iemand geweest zijn, die zich in zijn vroeger leven had doen kennen als een geestdriftig ijveraar voor God en Zijn Wet.

Doch 't merkwaardige is, dat hij kortweg "de zelotes" wordt genoemd. Bij het horen van dat woord zonder enige toevoeging dacht ieder in de nieuwtestamentische tijd aan de aanhanger van een bepaalde politieke partij, die de leuze "voor de eer Gods" in haar vaandel voerde. Zij gruwde van het heulen met de Romeinen en van het transigeren (schipperen) met Gods eisen.

En nu zien wij er de Apostellijst in het eerste Evangelie nog eens op aan. Wij beschouwen de Apostelen in de regel als "vissers en tollenaars". Doch slechts van vier hunner weten wij met zekerheid, dat zij vroeger op zee hun brood verdiend hebben en van één, dat hij tollenaar was. De

Apostellijsten lichten ons over het vroegere werk der "twaalven" niet in. Alleen, eigenaardig, Mattheüs wordt in de lijst van het eerste Evangelie "de tollenaar" genoemd. ^{Mat.10:3} Hij was dus een vertegenwoordiger van het lakse Jodendom, dat er geen bezwaar in zag in Romeinse Staatsdienst te treden. De geestelijke tegenvoetters van deze liberalisten waren de Zeloten.

Bezien in dit licht zegt het ons toch wel iets, dat de eerste Evangelist in zijn sobere lijst Mattheüs als "de tollenaar" en Simon als "de Zeloot" aan zijn lezers voorstelt, alsof hij hun daarmede de grote waarheid wilde nabij brengen: Jezus heeft Zijn Apostelen uit de verst van elkaar staande kringen genomen en reeds in "de twaalven" de scherpe nationaal-politieke tegenstellingen met elkander verzoend.

De Zeloten vormden de uiterst-rechtse partij. Volgens Josephus is zij in 6 na Chr. door Judas de Galileër gesticht, toen Archelaüs afgezet werd en Judea als Romeinse provincie een Stadhouder kreeg. Hij zou het volk toen te wapen hebben geroepen.

Nu dienen wij met Josephus' mededelingen over 't tijdvak 8 vóór tot 6 na Chr. een beetje voorzichtig te zijn. Vast staat, dat Judas de Galileër reeds veel eerder een rol is begonnen te spelen en dat de beschrijving, waartegen en Josephus en Gamaliël ^{Hand.5:37} hem lieten ageren minstens tien jaar vroeger onder de laatste regeringsjaren van de eerste Herodes plaats

gehad heeft. Al zijn de gegevens van Josephus dus niet in ieder opzicht betrouwbaar, ik zie niet in, waarom men zijn karakteristiek van de nieuwe partij niet als juist zou aanvaarden.

De Zeloten scheidden zich van de Farizeërs af, omdat zij dezen te laks vonden. Zij meenden, dat er iets anders van hen gevraagd werd dan gelaten met de handen in de schoot de tijd af te wachten, waarop het Gode zou behagen het oordeel van Zijn volk weg te nemen door het Romeinse juk te verbreken. Dat zou eerst geschieden, meenden de Farizeërs, als de Messias kwam. Alle zelfstandige actie was dus prematuur; men liep er God mee vooruit.

Volgens de Zeloten verried deze geesteshouding zwakheid en ontrouw. Met het zwaard moest men zich tegen de Romeinen verzetten en tegen de door hen op de troon gezette Herodessen, creaturen van Edomitische afkomst, die zich er alleen met vreemde hulp op konden handhaven. Zij verklaarden het voor ongeoorloofd de Keizer schatting te betalen of hem als Heer te erkennen.

Men herinnert zich, dat Farizeërs en Herodianen Jezus het odium trachtten op te drukken, dat Hij feitelijk politiek aan deze Zeloten verwant was.

Mat.22:16-22; Mark.12:13-17; Luk.20:20-26

Mensen hebben er haast altijd iets mee voor, als zij zo uitbundig met het wierookvat beginnen te zwaaien en geen woorden genoeg kunnen vinden

om iemands oprechtheid en waarheidstrouw te verheerlijken. "Mees-ter, wij weten, dat Gij waarachtig zijt en de weg Gods in waarheid leert en naar niemand vraagt; want Gij ziet de persoon des mensen niet aan." Mat.22:16 Nu zal Hij door hun lof wel voldoende bedweld zijn om de voorzichtigheid uit het oog te verliezen en de strik niet te zien, waarmede zij thans voor de dag komen: "Wat dunkt U? Is het geoorloofd de Keizer schatting te geven of niet?" Zij hopen op een fier en krachtig "neen". Dan weet Pilatus het binnen de 24 uur. Luk.20:20 Doch Jezus liep er niet in; Hij bedankte er voor Zich in hun politieke geschillen te laten betrekken.

In Zijn dagen hadden de meest fanatieke elementen onder de Zeloten zich in benden georganiseerd, die het nog meer op hun politieke tegenstanders voorzien hadden dan op de Romeinen. Zij waren de schrik van het land.

Daarom behoeft men zich natuurlijk onze Simon vóór zijn roeping nog niet voor te stellen als een man, die er zijn handwerk van maakte met zijn geestverwanten huizen, zelfs dorpen, uit te plunderen. Er zullen onder de Zeloten ook wel rustiger elementen geweest zijn, die de houding der Farizeërs te laks vonden en zich daarom bij deze "ijveraars" hadden aangesloten, zonder persoonlijk tot gewelddadigheden over te gaan.

Voor ons blijft het voornaamste, dat Jezus Zich zelfs uit die kring een Apostel koos. Mogelijk is Simon zelfs regelmatig door de anderen uit "de

twaalven" ter onderscheiding van de gelijknamige Simon-Bar-Jona "de Zeloot" genoemd.

Moeilijkheden heeft hij blijkbaar niet veroorzaakt in 't nieuwe milieu, waar in Jezus hem opnam. Wij horen er tenminste in geen der Evangeliën iets van. Wel hadden de discipelen telkens woorden onder elkander, doch deze kibbelarijen hadden een persoonlijke, geen politieke ondergrond, althans voor zover wij het kunnen nagaan. En "de tollenaar" en "de Zeloot" zijn door de omgang met Jezus gelouterd en geheiligd.

In de vierde eeuw na Chr. begon men in onze Apostel één van de broeders (neven) des Heeren te zien, waaronder immers óók een Simon voorkomt. Mat.13:55 De gelijkstelling: Klopas = Alfeüs leidde daartoe. Met behulp van deze identificatie had men Jakobus de zoon van Alfeüs tot een neef (broeder) des Heeren gemaakt en Judas (Thaddeüs) eveneens. Nu zou de Simon, die als voorganger van de Christelijke gemeente te Jeruzalem de marteldood stierf, volgens Eusebius, die het aan Hegesippus ontleende, een zoon van Klopas, "de broeder van Jo-

zef" geweest zijn. Als zoon van Klopas (Alfeüs) was hij derhalve een broeder van Jakobus en Judas. Dus ook een broeder (neef) van Jezus. Er zouden dan op de Apostellijst niet minder dan drie broeders voorkomen, wier relatie door alle Evangelisten eenvoudig verzwegen wordt.

Gelove wie het kan. Laat ik hier mogen verwijzen naar de bezwaren, die ingebracht werden tegen elke poging één van de "broeders des Heeren" een plaats onder "de twaalven" te geven. Wij zullen er ons dus mee tevreden moeten stellen, dat wij van deze Simon niets meer weten dan zijn naam en zijn bijnaam.

Ook de gegevens van de oud-Christelijke traditie halen hem niet uit de schaduw te voorschijn, waarin de Evangelisten hem lieten staan. Meer dan eens is hij met de gelijknamige Simon-Bar-Jona verwisseld. De legenden verplaatsen het terrein van zijn werkzaamheid naar Egypte en Lybië, doch ook naar Perzië en Mesopotamië, zelfs naar Groot-Britannië. Ook de plaatsen, waar hij als martelaar gestorven zou zijn, worden zeer verschillend aangegeven.

Uit: Het Heilige Land, Time-Life boeken, Amsterdam, 1993:

Na een nieuwe mislukte opstand in 135 A.D. nam de Romeinse keizer Hadrianus maatregelen om voor eens en altijd een eind te maken aan alle Joodse aanspraken op delen van zijn rijk, door het veranderen van de namen van steden en plaatsen. Jeruzalem werd Aelia Capitolina, gewijd aan Jupiter. De naam van de provincie Judea werd veranderd in "Palestina" - een opzettelijke belediging, daar de naam was afgeleid van het Griekse woord voor Filistijnen, een volk dat 1000 jaar daarvoor met de Israëlieten om het gebied had gestreden.

Simon Zelotes

volgens "Apostolische oudheden" door William Cave, Uit het Engelsch, naar den vijfden Druk vertaald, door Salomon Bor, Predikant tot Zeyst. Uitgegeven door Hermannus Wits, t' Utrecht, 1698." Het leven van den H. Simon Zelotes, par. I t/m IV, blz. 337 t/m 339. In Britanjen, waarschyneelyk, gekruyst.

Dit 's SIMON, een van 't volk, wier dollen ijverdrift
Den Joodschen Staat verstrekte een grouwelijk moordvergift;
Dog ten Apostel van Gods huijsgesin verheven,
Preekt hij het waar geloof en staakte aan 't kruijs zijn leven.

I. De Heylige Apostel Simon is, na sommiger oordeel, een van de vier broeders onses Heeren, sonen van Joseph uyt sijn eerste huwelyk, geweest; maar daar is geen ander bewijs van, dan dat 'er onder het getal van onses Heeren broeders een van die naam was, ^{Mat.13:55} en dat is een grond, die te swak is, om 'er iets anders, dan een gissing op te bouwen. In het naam-register der Apostelen word hy ^{Mat.10:4} Simon Cananites benaamd, waar uyt sommige, om geen andere reden, mijns oordeels, dan om de bloote over-een-komst van den naam, besloten hebben, dat hy tot Cana in Galileën geboren was, gelijk ook andere om deselve reden willen, dat hy de bruydegom was, op wiens bruyloft onse Heer tegenwoordig zijnde, deselve met sijn eerste wonder-teeken, water in wijn veranderende, vereerde. Maar dit woord heeft geen opsigt op sijn land, of plaats sijner geboorte, doordien het sekerlyk van QaNaH (welk yver betekend, en op een heete en voortvarende inborst siet) sijn afkomst heeft; en na

wy oordeelen, so noemen hem sommige Euangelisten een Cananijt, daar andere dat Hebreeusch woord door een Grieks vertolken, Zelotes, de Zeloot, of yveraar; ^{Luk.6:15; Hand.1:13} niet, gelijk Nicephorus meend, wegens sijn driftige begeerte, om desselfs Religie in de wereld voort te setten, maar wegens sijn heete en levendige inborst, en yverigen drift in sekere bysondere weg en slag van Religie, eer hy tot onsen Saligmaker quam.

II. Om welk beter te verstaan wy weten moeten, dat 'er onder de menigerley secten en partyschappen onder de Joden, eene was, die of een bysondere secte, of ten minsten een spruyt van de Phariseën was, die de secte der Zeloten genaamd wierd: dese waren groote voorstanders van de eere der Wet, van precijsheyt en de suyperheyte hunner Religie; en matigden sig aan bekende misdadigers, sonder de gewoone order in de polity af te wagten, te regt te stellen, ja, wanneer het hen goed dagt, en de saak het vereyschte, dood-

straf of wraak aan deselve te oeffenen. Dus mogten, seyde Maimonides, de Qanaim, Zeloten of Yveraars, een lasteraar, die God door den naam van een afgod vloekte, onrmoetende, denselven aanstonds dooden, sonder hem voor het Sanhedrim te brengen.

Sy merkten henselven aan als nasaten van Pinehas, die door een grooten yver voor de eere Gods aan Zimri en Coshi gerigte oeffende, welk hem tot gerechtigheit gerekend is, van geslagte tot geslagte tot in eeuwigheit: waar in God sodanigen genoeg schepte, dat hy met hem een verbond des vredens maakte, en hem, en sijn saad na hem het verbond des eeuwigen Priesterschaps gaf, om dat hy voor sijnen God geyverd, en versoening voor de kinderen Israëls gedaan had. ^{Ps.106:30, 31; Num.25:11-13}

In navolging van welke daad sy in ongemeene voorvallen ondernamen gerigte te oeffenen, en dat niet alleen met oogluiking, maar selfs met verlov van de Oversten en het volk, tot dat niet alleen hun yver allesins tot ongebondenheit en uytsporigheit uytberstende, sy binnen 's lands voor de pest van hun gemeene-best gehouden wierden, maar selfs de deur voor de Romeynen openen, om tot hun geheel en onherstelijk verderf door te breken. Sy beoefenden allesins het volk in het Roomsche jok af te werpen, en na hun aangeboren vryheit te staan, en alles in 't war gesmeten hebbende, vischten ondertusschen in onklaar water.

Josephus geeft een breede beschrijving van hen, en klaagd allesins over hen

als de groote plaag van de Natie. Hy verhaald ons, dat sy geen swarigheit maakten iemand te plonderen, en veele van den adel te dooden, onder voorgeven van 't met de Romeynen te houden, en de vryheit des lands te verraden, en roemden, de eenige te zijn, die het volk behielden en wel deden. Sy vernietigden de successie der oude familien, en drongen geringe en ongeagte menschen in tot de Hoge-priesterlijke bediening, om door dat middel de snoodste menschen aan hun sijde over te halen; en en niet vergenoegd zijnde met menschen te verongelijken, ontsagen den hemel niet, en tergden God selfs, doorbrekende tot, en ontheyligende de Heylige plaats. Sy gaven, seyde hy, "henselven den naam van Zeloten, of Yveraars, in schijn, als of 't geen sy deden goed en eerlijk was, en waren ondertusschen gierig en driftig ontrent de grootste boosheden, en gingen in boosheit de booste te boven."

Veele middelen wierden 'er, bysonder door den Hoge-priester Annas, bedagt, om hen in order en tot beter gedagten te brengen: maar nog geweld, nog sagsinnigheit vermogt iets op hen; sy kanteden sig daar tegen, gingen in hun geweldadige manieren van doen voort, en bedreven, sig met de Idumeërs gevoegd hebbende, alle soort van gewelt, tot het dooden selfs der Hoge-priesters; ja, wanneer Jerusalem van de Romeinen nauw belegerd was, lieten sy niet na, oproer en verdeeltheit binnen de stadt te verwekken, en waren de voor naamste oorsaak van der Joden rampspoed in hun droevigen oorlog. Het is waarschijnlijk, dat alle, die onder den

naam van die secte gingen, niet so boosaardig en onhandelbaar, maar eenige van hen van een beter slag, en van een vreedzamer en bescheydener inborst waren. Gelijk nu niet te twijfelen is, of onse Simon was van die secte, so hebben wy reden te gelooven, dat hy van het beste slag was. 't Zy hoe het zy, dit benadeeld sijn beroeping tot het Apostelschap niet meer, dan aan Mattheüs, dat hy te vooren was een Tollenaar, en aan Paulus, dat hy een Phariseër, en een yverig vervolger van de Gemeente Gods geweest was.

III. Van hem, na dat hy in de Apostolische bediening gesteld is, doet sig in de Historie des Euangeliums geen verder gewag op. Hy bleef by de Apostelen, tot dat se de wereld door verspreyd wierden, als wanneer hy sig tot de uitvoering van sijn last overgaf. Hy word geseyd sijn reys genomen te hebben na Egypten, van daar na Cyrenen en Afriken (welk Baronius egter ongenegen is te gelooven, also hy wil, dat (Simon) Petrus de eer hebbe van het Christendom eerst in Afriken te hebben geplamt), en vervolgens door Mauritanien en geheel Libyen, predikende alom in dese verafgelegene en woeste landschappen het Euangelium.

Ook konde de koudheyt van de lugtstreek sijn yver niet stuyten, of beletten om over te scheepen en de Christen Leer in de Westersche Eylanden, selfs tot in Britannien, te brengen. Hier predikte hy, en deed veele wonder-teekenen, en (indien wy onse Schrijvers mogen gelooven, hoewel Baronius, die anders noyt hun getuygenis en oordeel, wanneer sy

iets na sijn sin seggen, schroomd by te brengen, verwerpt) wierd aldaar na oneyndige moeyte, en swarigheden een bloed-getuyge voor het Geloove Christi, gelijk niet alleen van Nicephorus, en Dorotheus gesegd, maar breeder in de Griekse Menologien, of Maandelijke beschrijvingen uytgedrukt word, die ons verhalen, dat hy ten laatsten in Britannien quam, daar hy veele met de leere des Euangeliums hebbende verligt, van de ongeloovige gekruyst, en aldaar begraven wierd.

IV. Ik weet wel, dat 'er sijn, die ons verhalen dat hy het Euangelium in Egypte hebbende gepredikt, na Mesopotamien reysde, daar hy den Apostel Judas vond, met wien hy voort na Persien soude gereyst hebben, daar sy een merkelyken oogst voor het Geloove Christi hebbende ingesameld, beyde de kroone des martelaarschaps souden bekomen hebben, welk Baronius selfs bekend geen beter grond, dan het seggen in de "passiones Christi, 't lijden Christi", te hebben, een Boek, welk hy t'elkens als beuselachtig, en niet te pas komende, als valsch en verdigt, verwerpt: maar 't zy hier mede hoe 't wil, die hebben een grooten misslag, welk geen onderscheyd maken tusschen onsen Apostel, en Simon de soon van Cleophas, die Jacobus den Regtveerdigen in het Bisdome van Jerusalem gevolgd is, en in het honderd en twintigste jaar sijnes ouderdoms, ten tijde van de vervolging onder Trajanus gekruyst wierd, gemerkt hunne personen, daden en martelaarschappen in de Kerkelijke Schriften merkelyk onderscheyden worden.

Agenda van Ab Klein Haneveld

ALKMAAR donderdag 9/23 nov;
7 dec; 18 jan; 1/15/29 feb;
14/28 mrt; 11/25 apr; 23 mei;
19:45 uur; "De Alkenhorst",
Schelfhoutlaan 4;
De brief aan Efeze

EMMEN maandag 13/27 nov; 11 dec;
8/22 jan; 5/19 feb; 4/18 mrt;
15/29 apr; 13/27 mei; 19:30 uur;
Stadskerk Emmen;
Van Schaikweg 59;
De profet Zefanja

AMERSFOORT woensdag
1/15/29 nov; 13 dec; 10/24 jan;
7/21 feb; 6/20 mrt; 3/17 apr;
1/15/29 mei; 20:00 uur;
"De Hoeksteen",
Klaartje Donzepad 59;
Het boek Genesis

LINSCHOTEN maandag 6/20 nov;
4 dec; 15/29 jan; 12/26 feb;
11/25 mrt; 8/22 apr; 6 mei;
20:00 uur; "Bij de Tol",
Nieuwe Zandweg 12;
Het boek Richteren

APELDOORN

25 nov; 20 jan; 23 mrt;
18 mei; 21 sep; 30 nov
zaterdag, 10:00 tot 16:00 uur
"Het Bolwerk", Ravelijn 55

Nederlands Bijbelstudie Contactdag
onderwerp op 25 september:

Profetie over Palestina

METEREN zondag 26 nov; 21 jan;
18 feb; 17 mrt; 14 apr; 12 mei;
9 jun; 10:00 uur;
Dorpshuis, Achtersteweg 17;
De brieven aan Timotheüs

ELBURG dinsdag 7/21 nov; 5 dec;
16/30 jan; 13/27 feb; 12/26 mrt;
9/23 apr; 7/21 mei; 19:45 uur;
Buurtgebouw Oostendorp,
Zuiderzeestraatweg Oost 32
Het Evangelie van Lukas

BEEKBERGEN zondag 24 dec;
4 feb; 19 mei; 6 okt; 15 dec;
10:30 uur; "De Hooge Weye",
Dorpsstraat 28-36;

ELBURG zondag 12 nov; 26 nov;
21 jan; 4 feb; 3/17/31 mrt; 28 apr;
12/26 mei; 17:00 uur;
Buurtgebouw Oostendorp,
Zuiderzeestraatweg Oost 32

BEVERWIJK zondag 5 nov; 5 mei;
22 sep; 3 nov; B.H.K.-gebouw,
Groenelaan 74

DRACHTEN donderdag 2/16/30 nov;
14 dec; 11/25 jan; 8/22 feb;
7/21 mrt; 4/18 apr; 20:00 uur;
"De Fontein", De Kolken 89;
De brieven aan Timotheüs

URK zondag 5/19 nov; 3/17 dec;
14/28 jan; 11/25 feb; 10/24 mrt;
7/21 apr; 5 mei;
17:30 uur; De Meer 2 a
De brieven van Johannes

***Raadpleeg op www.bijbelstudie.nl de agenda voor eventuele
wijzigingen en aanvullingen.***

Filistijnen

Palestina was oorspronkelijk de naam van het land der Filistijnen, ruwweg de tegenwoordige Gaza-strook. De naam is afgeleid van de semitische wortel PaLaSH, in de Statenvertaling overgezet als 'wentelen in het stof'. Samson Hirsch geeft zelfs 'penetreren', krachtig doordringen, to 'force through'. En zo kennen wij de oudtestamentische inwoners van Palestina. Het waren immers de Filistijnen, die sinds de dagen van Abraham (ca. 2000 v.Chr.) de aartsvaders lastig vielen en hun gegraven putten weer dichtgoiden. Zo ook in de dagen van Simson, koning Saul en koning David (c. 1000 v.Chr.) en nog lang daarna terroriseerden zij de inwoners van Israel, het Heilige Land. De kreet "De Filistijnen over u" is zelfs een nederlandse zegswijs geworden.

Dat alles is verleden tijd. Toch bevat de Bijbel naast profetieën over Israël/Juda ook voorzeggingen over Amalek, Edom, Egypte, Libanon, Syrië en inderdaad Palestina. Nog onvervulde profetieën! Dat betekent, dat 'in de laatste dagen' niet slechts een herleving zou zijn van een Joodse Staat, maar o.a. ook van Filistijnen/Palestijnen. Weinig kan keizer Hadrianus in A.D. 135 vermoed hebben wat zou voortkomen uit zijn besluit om het door Joden als 'Heilig Land' beschouwde gebied voortaan officieel Palestina te noemen. Maar met welk recht noemt een Joodse Staat zich "Israël"? En wat zal er van dit Israël en deze Filistijnen worden? Hartelijk welkom in Apeldoorn op 25 november.

Ab Klein Haneveld

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

Uit de statuten: "De Stichting Nederlands Bijbelstudie Centrum stelt zich ten doel de kennis van de inhoud van de Bijbel, die zij beschouwt als Gods Woord, te verspreiden. De stichting tracht haar doel te verwezenlijken door getuigenis in woord en geschrift." In de praktijk wordt dit o.a. gedaan door het houden van bijbelstudie-avonden, tentcampagnes, contactdagen, conferenties en studiereizen; de publicatie van de lezingen op internet en eventuele geluidsdragers; de uitgave van brochures en deze circulaire.

Financieel is het Nederlands Bijbelstudie Centrum afhankelijk van vrijwillige bijdragen.

Correspondentieadres

Ondernemersweg 22
8304 BH Emmeloord
telefoon (0527)265568
www.bijbelstudie.nl
info@bijbelstudie.nl

Giften

NL03 INGB 0005 5676 69
NL88 RABO 0308 7470 46

ten name van

Nederlands Bijbelstudie Centrum

Giften voor de tentevangelisatie

NL87 RABO 0103 5810 06

ten name van

N.B.C. Evangelisatie

**Beide stichtingen hebben een
ANBI goedkeuring**